

Nou Estatut, no demanem privilegis

En diferents ocasions els amables lectors que em segueixen, han tingut ocasió de comprovar el meu especial interès en parlar sobre aquest tema, sobre la reforma de l'Estatut de Catalunya, sobre la seva importància per poder fer més i millors escoles, hospitals, residències, transport públic, ajudes a les famílies, etc.... per tots els catalans i catalanes, pels de fa poc temps i pels de sempre, i independentment de qui governi Catalunya.

Avui també escriuré sobre l'Estatut d'Autonomia, però ho faré des d'un nou punt de vista, des de la posició política de la Federació de Convergència i Unió, no tant la meua particular sinó des de la posició de doctrina de partit, fent servir algunes expressions del president de grup parlamentari l'Artur Mas.

Com introducció diem que ens sentim orgullosos d'haver contribuït decisivament a la demanda més ambiciosa que Catalunya ha fet en el transcurs dels darrers 300 anys. Allò que es va dir s'ha fet, avui Catalunya disposa d'un projecte nacional potent i ambiciós, el projecte de Nou Estatut, presentat a les Corts Generals i en plena tramitació. Una demanda que no suposa cap ruptura amb l'actual Constitució, sinó una clara evolució a l'alça en l'autogovern. Sigui dit amb modèstia però amb claredat. Hi creiem; ho volem; sabíem cap on calia anar i estàvem disposats a arriscar.

Així doncs i en primer lloc constatar: passi el que passi al Congrés de Diputats a Madrid, acabi com acabi el procés, hi ha una fita que no s'esborrarà i que quedarà pel futur: la proposta d'autogovern i de finançament que el Parlament va aprovar el 30 de setembre passat amb el 89 % de vots afirmatius dels representants del poble català. Catalunya ha marcat quin és el seu

objectiu, el seu horitzó: una nació dins d'Espanya, amb un nivell de competències i amb un compromís ferm de solidaritat és a dir d'ajudar a tots els pobles d'Espanya. A partir d'ara ningú ens podrà dir: què voleu els catalans?. Ja és públic i tothom ho sap, repeteixo, el 89 % dels nostres representats ho han discutit i aprovat, i els recolzem.

En segon lloc: anem a la negociació, no a l'imposició, a les Corts Espanyoles, amb la ferma i prioritària voluntat d'arribar a acords, però disposats també a dir que no. Hi ha un sol cas que no contemplem: dir que sí a un Estatut que no signifiqui un avanç substancial respecte de l'Estatut actual. Dit d'una altra manera: no podríem dir que sí a un Estatut que quedés lluny de la proposta feta pel Parlament de Catalunya.

Volem dir que sí, però no a qualsevol preu.

Obert ja el procés negociador no fora assenyat precisar a través dels mitjans de comunicació, quines son les concrecions quan diem «avanç substancial» i «lluny o a prop de la proposta del Parlament de Catalunya», son termes subjectius no obstant. Ara bé, al final de la negociació hi haurà una conclusió que serà objectiva i clara: el vot del poble de Catalunya en el referèndum preceptiu sobre l'Estatut. Decidirán els catalans i les catalanes.

En tercer lloc: CIU ha estat decisiva per marcar el nivell del projecte del Nou Estatut i per tant el referent de futur de l'autogovern i del finançament. Hem sigut aritmèticament i políticament decisius en el Parlament de Catalunya, però no som aritmèticament determinants al Congrés de Diputats a Madrid. No obstant més enllà de l'aritmètica parlamentària, la posició de Convergència i Unió és políticament determinant. Cada dia que passa ho

veiem més clar, ho notem amb més intensitat en l'ambient polític, som necessaris, encara que no imprescindibles.

Un Estatut que sortís de Madrid sense el vot de CIU perdria consistència i credibilitat, tant a Catalunya com a Espanya. A Catalunya per la nostra condició de primera força política, i a Espanya per la nostra marca de credibilitat, de qualitat acreditada durant molts anys i per la confiança que generem. Som conscients de la responsabilitat que tenim i que exercirem. Ho varem fer en el tràmit de l'Estatut a Catalunya, ho farem en el tràmit de l'Estatut a Madrid.

I per últim recordar que sempre resulta incòmode i antipàtic reclamar per un mateix; però que no reclamem res al que no tinguem dret. No reclamem res que no necessitem com a país i com a societat, si volem treballar amb garanties pel nostre futur col·lectiu, pel dels nostres fills.

No reclamem privilegis. Qui tot el que és ho deu al seu propi esforç, com és el cas de Catalunya, no acostuma a demanar privilegis, perquè no li calen. Demanem eines, instruments per treballar. Amb l'Estatut, Catalunya no demana peixos, sinó canyes per pescar els peixos. El dia que tothom reclami canyes per pescar i no peixos, ens costarà menys de fer-nos entendre.

Perquè també considerem que Catalunya en els propers anys, s'haurà d'implicar a fons en els centres de decisió i de poder d'Espanya, d'Europa i de la Mediterrània. Hi hem de ser, influint i decidint. Amb un millor autogovern i finançament, apostarem per la interdependència que el món ens proposa cada dia més. ■

■ **alfons collado**
ex regidor de CIU